

Ladislav Babić

Kako je duh postao uznik materije

Ispričat ću vam (u slobodnoj formi) priču koja se prenosi s koljena na koljeno isključivo među adeptima, te je uglavnom neznana neposvećenima. Kažem – uglavnom – s obzirom da *Wiki Leaks* niukoliko nije tvorevina nepoznata našim dalekim precima, doduše u drukčijem vidu od suvremenoga, ali podjednako mrska upućenima u vječne tajne metafizike. Eto, zahvaljujući tim izdajnicima tajni posvećenih krugova, sada je dostupna cjelokupnoj zainteresiranoj javnosti:

Na početku bijaše *Riječ*. I *Riječ* bijaše u *Boga*. I *Riječ* bijaše *Bog*. I *Riječ* i *Bog* bijahu *Duh*. Ili *Duh* bijaše i *Riječ* i *Bog*. Ili... Kako ni najzagriženiji zastupnici i promicatelji duha nisu načistu sa cijelom petljancijom, zvat ćemo ga jednostavno – *Svetonije*.

Svetonije bijaše bezgraničan, bezvremenski, sveznajući, superpametan, slobodan, sveprisutan... Oops! Sveprisutan, dakako – kad u početku bijaše samo *On*. Odjednom, iz čista mira ili hira, svepametnom *Svetoniju* dozlogrdi neograničena sloboda. „*Kako bi bilo*“ – pitao se – „*da se osjećam stiješnjen; konvencijama, zakonima, pravilima, zidovima?*“ – mudrovao je u predahu između dva predaha (kako je bio sam, nije baš imao previše posla). Sad, mislim si – kako je bio sveznajući, *On* je to svakako morao znati no, batalimo takve sitnice. „*Htio bih*“, pomisli *Riječ-Svetonije*, „*iskusiti najgoru moguću tamnicu na svijetu*“. I što pomisli to i reče – što reče, bi učinjeno: „*Neka bude kvark!*“ – i budne kvark. Tako to i priliči proizvodima tako ugledne firme.

Ali, zajeb nikad ne spava, posebno kod najpametnijih koji se često – mjesto da jebu – zajebu. Nije računao naš *Svetonije* da se zidovi njegove tamnice – kvarkovi – ne daju razdvojiti. Sjetimo se, htio je najgoru moguću noćnu moru, pardon – tamnicu na svijetu. Od tada, na vjeko vjekova (amen!) *Svetonije* – slobodni, neograničeni, sveprisutni, svepametni (hm, s obzirom na ranije rečeno...) muku muči da se riješi hapsane iz svoje kućne radinosti. Ali, jao – nesreća nikada ne dolazi sama, spoznao je (ustvari, to je onako pametan već otprije znao). Pokušavajući se riješiti kvarkovskog ruha, onako u brzini – ni ne razmišljajući – navukao je na se odoru komunizma (kvark ne možeš razdvojiti a komunizam će ga načisto rastrojiti). Sad, kvarkovi su svi međusobno jednaki (već rekoh, batalimo sitnice) ali barem ne pričaju o tome na sav glas kao komunisti. Ne može to podnijeti naš *Svetonije* – da jedinka X u kojoj je utamničen *Svetonije*, bude jednaka jedinki Y u kojoj je utamničen *Svetonije*, a one da budu jednake jedinki Z u kojoj je... - znate već. Ubija ga i sama pomisao da bi, onako jedinstven i neponovljiv, bio jednak samom sebi i to bar 6-7 milijardi puta. S druge strane, kako bi mogao dozvoliti da *XSvetonije* bude različit (recimo, gluplji) od *YSvetonija* – ta sve je to jedan te isti *On: Riječ – Bog – Duh – Svetonije*. Mogu li beskonačni dijelovi beskonačnog savršenstva biti manje vrijedni jedan od drugoga, a svi oni od cjeline? Kako izaći na kraj sa spoznajom da je *Svetonije=Svetonije* a istovremeno *Svetonije<>Svetonije*? Dok bijaše sam, *Jedini* i *Jedinstveni* – to ne bješe muka, ali ovako rasparčan... Grize se *Svetonije*, uobličen u jedinki X i jedinki Y i jedinki Z, mučen paradoksima koji ga pritišću, ima taj osjećaj - jače i dublje od materije u

koju je utamničen. Da ne govorimo o zlovolji koja ga spopadne kad shvati da i od najgore tamnice postoji još i gora, a *On* – savršeno svepametstvo – to nije otprve uspio predvidjeti.

Mozgari dani i noć, noć i dan, kako da svuče sa sebe to prezreno, ništavno i ograničavajuće robijaško odijelo materije i komunističkog materijalizma što si ga je sam navukao. I dok lupa glavom o zidove-kvarkove (otuda sveprisutne oscilacije, vibracije i kretanja karakteristična za materiju) - u nadi i vjeri da će jednog, a ako ne jednog a ono nekog drugog dana, ponovno osjetiti vjetar slobode kako vijori umom svog duha (ili duhom svog uma?) - gleda da ne zaboravi pouku koja je nekako izmakla njegovoj ničim ograničenoj pameti:

„Prvo ispeci, pa reci!“

Tako će se, kad se *Svetonije* oslobodi uza materije, pobrinuti da ova nestane s lica *Univerzuma* kako ne bi kaljala njegov svijetao lik i djelo, a možda upravo i stoga da ne bi svjedočila ovom poslijednjem. Blesavom samozarobljavanju u proizvod vlastitog dizajna i eonskoj želji za ponovnim sjedinjenjem sa izgubljenom slobodom.

Eh, *Svetonije*, *Svetonije*!

PR
DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>